

Měnící se Libeň

V minulosti díky svému členitému reliéfu patřila Libeň k nejromantičtějším pražským předměstím. Okolní kopce jako Labuťka, Sluncová, Vítkov, Ládví, Okrouhlík a Zámecký vrch osazené ovocnými sady a vinicemi spolu s protékající Rokytkou (dříve Rokytnicí) zvaly při pěkném počasí Pražany k výletům. To jsme ale někdy na konci 18. století. Čas však nezadržitelně běží a již v první polovině 19. století se mění Libeň z romantické venkovské krajiny na průmyslové předměstí Prahy. Stačí jen pár desítek let a z Libně se stává průmyslové centrum severovýchodu Prahy, stává se městem a v roce 1901 je ku Praze připojena jako její 8. čtvrť. Dnes se píše rok 2025 a zase není nic, jak bývalo. Průmysl dávno zmizel, přestavují se celé městské čtvrti na obytná a kancelářská centra, pod zem se zavrtává doprava.

Okolní kopce spolu se zbytky přírody ovšem nikam nezmizely a tak jsme se sem my turistická parta z pražské jedničky vydali na malý výlet. Chceme se po těch změnách a také dramatických událostech, jež je provázely trochu porozhlédnout.

Přijeli jsme na Bulovku kousek od všem známé nemocnice a jen pár desítek metrů od ulice v Holešovičkách a památníku na pořádné drama. Atentátu na říšského protektora Reinharda Heydricha. Pokud se nemýlím v evropských městech pod německou správou se k něčemu podobnému nikdo během druhé světové války neodhodlal. Je to ale doba, na níž je dobré rychle zapomenout a vydat se na cestu.

Míříme na **Černou skálu**, mimořádné, dokonce panoramatické místo na skalisku nad Vltavou. Cestou kdo se díval, viděl třeba plastiku „**Vlasy ve větru**“ sochaře Karla Klimeše, sportovní areál, ale i zahrádkářskou kolonii Košinka na jižním svahu.

Černá skála je vyhlídka tak trochu jiná, jiná než ty známé jako na Vyšehrad, Pražský hrad, Petřín se Strahovským klášteřem a jim podobné. Turista sem zavítá jen naprosto výjimečně. Z centra je to daleko ale přesto to stojí zato. Panoráma od jihu začíná již od Malešic přes Vysočany k výškovým stavbám na Vinohradech a Žižkově. Nepřehlédnutelné je Národní muzeum v centru města a opravdu již v dálce Petřín s Pražským hradem. Potom je potřeba se podívat doslova pod sebe. Nová moderní zástavba na obou březích Vltavy, Libeňský ostrov se svou loděnicí. Vpravo panoráma řeky mířící k novému mostu přes Vltavu v Troji.

Samostatnou kapitolou je pohled zcela vpravo na „**Bílou skálu**“ na té stojí nejvýš položené pavilony nemocnice Bulovka. Jejich prvních šest pavilonů bylo slavnostně předáno do provozu již v roce 1931. Od té doby se nemocnice stále dostavuje, rozrůstá, modernizuje. Posledně otevřený nový pavilón má již číslo 19. Rašící zeleň nám sice trochu brání ve výhledu, přesto se našim holkám fotografkám podařilo vyfotit tu Bulovku docela slušně.

Opustili jsme Černou skálu a kolem ulice **Na Korábě** jsme v ulici Krejčího. Tady je potřeba vzpomenout na snad nejslavnější libeňskou osobnost naší doby. Se spisovatelem **Bohumilem Hrabalem** se tady setkáte opravdu často. Zastavili jsme se u **ZŠ a MŠ**, ta nese dokonce jeho jméno.

S Hrabalem souvisí i protější dům č. 4. Upozorňuje na to **plaketka** u vchodu do školy. Ve sklepě tohoto domu založili v roce 1964 Ludvík Hess (spisovatel a zakladatel českých Baby boxů) se svým spolužákem Emilem Machálkem Klub poezie a začali vydávat literární časopis **Divoké víno**. Hrabal jimi inspirován pojmenoval jednu ze svých knih „**Kluby poezie**“.

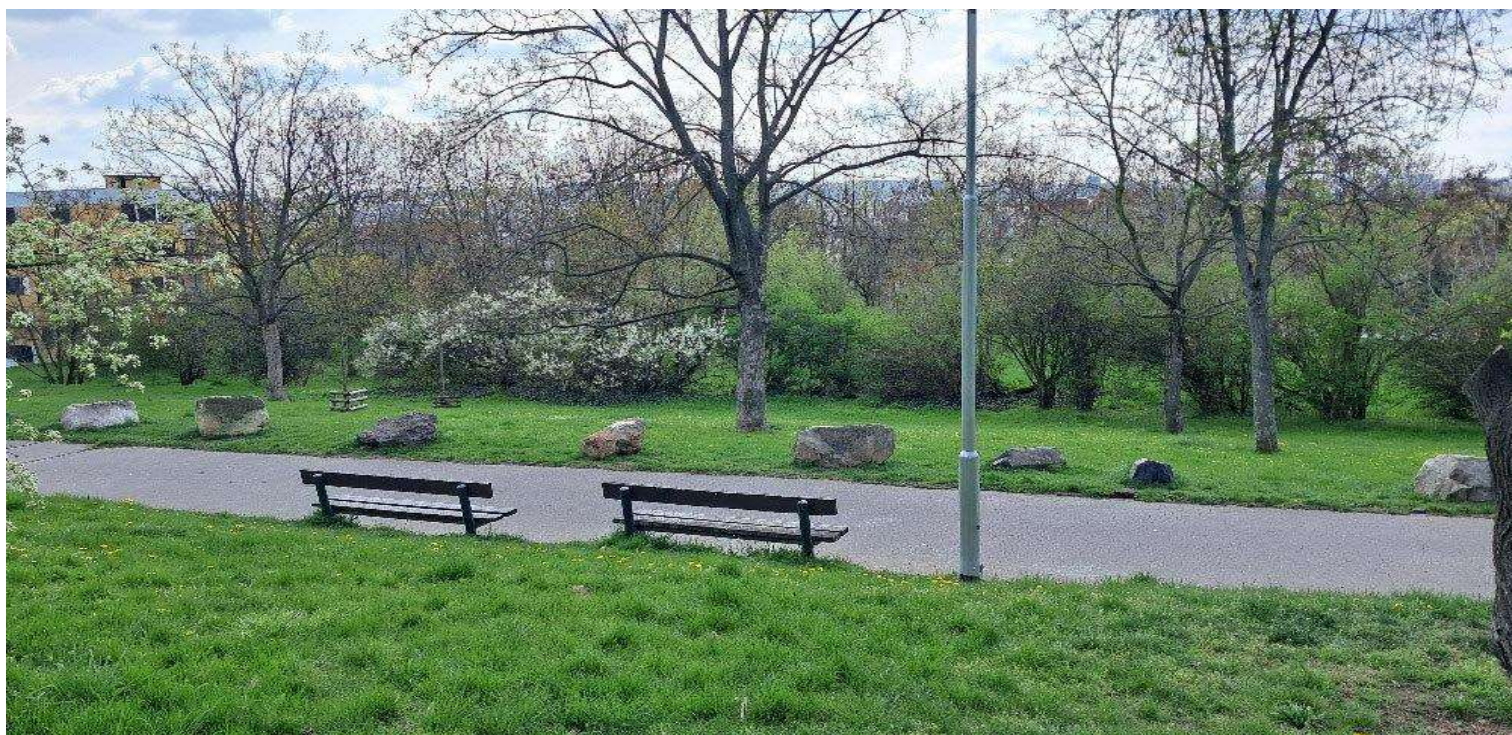

Na vchod do školy navazuje prudký svah. Celý je upraven jako park. **Park Pod Korábem**. Se školou bezprostředně souvisí. Společně s jejími žáky byla na všech jejích cestičkách vybudována naučná stezka snad všech přírodních vědních oborů. Každý z nich má svůj informační panel.

Ve spodní části parku je samostatná geo – stezka. Všechny vzorky kamenů které se těžily někde v okolí jsou popsány svými názvy.

Úplně nejprudší cesta parkem se jmenuje Korábské schody. Ta nás dovedla do podchodu pod železnici.

Železniční podchod plný graffiti ústí před hlavním vchodem do rozlehlého parku přiléhajícímu ke Grábově vile. Celý objekt patří městské části Praha 8. Dnes je sobota je tedy zavřeno. Grábova vila ale není v zahradě jediná. Za našimi zády je **mešita AL - Firdaus** jedna ze 4 pražských mešit.

Hrabalovu školu i park Pod Korábem jsme nechali ve svahu za sebou a míříme mezi sportovním areálem Meteoru a bílým kachlovým palácem Městské části Praha 8 k unikátní památce kostelu **svatého Vojtěcha**.

Architekt Emil Králíček navrhl kostel sv. Vojtěcha ve stylu secese. Zvláštní stavba kombinuje zdivo s unikátními střešními vazníky. Oltářní obrazy nakreslil malíř Zikmund Rudl. Stavitel Matěj Blecha stavbu zhotovil v letech 1909 – 10. V sobotu 26. dubna bude kostel **zdarma volně přístupný od 13 do 17 hodin**. V tu dobu bude kolem kostela Libeňská pouť.

Míjíme do uličky za kostelem směřující sportovní areálem do Thomayerových sadů. Sportovní stánek to není jen tak ledajaký. SK Meteor Praha je jeden z nejstarších sportovních klubů v ČR. Byl založen již v roce 1884. Míjíme památník členů klubu padlých v 1. světové válce.

Na konci hřiště má Meteor malou restauraci a hotel. Prošli jsme zahrádkou restaurace a jsme téměř na vrcholu Thomayerových sadů. Ty navrhl na místě bývalé zámecké zahrady v roce 1898 významný český zahradní architekt František Thomayer. Chceme se rozhlédnout z vrcholu parku a zastavit u jeho pomníku. K tomu stačí jedině, vystoupat ještě o jedno strmé patro parku výš.

Pohled z naší vyhlídky na novou moderní čtvrť na Libeňském ostrově. Mohutné stavby připomínají zaoceánské parníky. Většina jich také končí ve vodě. Celý komplex připomíná stavby v bývalých londýnských docích. Pokud by jste šli k někomu návštěvu bez angličtiny máte smůlu. Orientace připomíná Londýn: Dock A, Dock B, Dock in one, Dock in two, Dock park, Omg! Dolci – Dock a to jsme prosím stále na Libeňském ostrově.

Z parku jsme sestoupili zase do Čech před námi je sokolovna TJ Sokol Libeň postavená v letech 1909 – 1910 podle návrhu architekta Emila Králíčka a postavená firmou Matěje Blechy stejně jako vedlejší kostel sv. Vojtěcha. Stavba byla pořizena z veřejné sbírky a je nejkrásnější libeňskou stavbou. Stavba samotná i libeňský sokol prožili dramatickou dobu válek i pozdějšího budování socialismu. Za 1. světové války sokolovna sloužila jako vojenský lazaret, za 2. světové války jako sklad leteckého materiálu. Vedení sokola bylo obviněno z přípravy atentátu na Heydricha, následovaly popravy a internace, o mnoho lépe nebylo ani v padesátých letech.

Před námi je zcela jiná, druhá část našeho výletu. Bude sledovat říčku Rokytku do Vysočan. Od sokolovny je nedaleko a její sledování začíná u Libeňské výklenkové kapličky. Je to kulturní památka ČR a má památkový status. Radnice osmé městské části na ni sice nevidí, ale těch asi tři sta metrů by se mohl na ni někdo přijít podívat. Je to ostuda! **Takto prý vypadala 15. 1. 2020 po opravě a to je dnešní stav.**

Ponechali jsme kapličku osudu a jdeme proti proudu Rokytky. V oblasti Palmovky a Balabenky je to trochu dramatické, kříží se tady železnice se silnicí dálničního typu, zmiňovaná Rokytky a cyklostezka, po které jdeme. To všechno se nesmí potkat! Musíme na chvíli dokonce pod zem.

Složitý podchod končí a před námi je **pivovar Kilián**. Sám o sobě říká, že byl založen z lásky k pivu L. P. 2021 inspirován životem a tvorbou českého prozaika Bohumila Hrabala. (Kilián je Hrabalovo druhé příjmení).

Stačí přejít můstek přes Rokytku a jsme u bývalé **usedlosti Kolčavka**. Je to vlastně velká vila tvářící se jako zámeček s charakteristickou věží i hospodářským dvorem. Bylo to v 19. století reprezentativní šlechtické sídlo zřízené na pozemku bývalé vinice. Dnes je objekt komerčně využíván a je v něm i malé hasičské muzeum.

Naše putování podle nejdelší pražské říčky Rokytky pomalu končí. Míříme do parku v Podviní, ještě na jeho začátku jsme se zastavili u zajímavé industriální památky. Zbytků malého viaduktu zaniklé železniční trati Praha Hlavní nádraží – Čelákovice.

Park v Podviní Vznikl na půdorysu bývalé zámecké zahrady v roce 1998 podle návrhu architektů Pacnera a Šmoula, byly využity vzácné staré dřeviny a jezírka, nově vzniklo keltské hradiště. Jméno park získal podle zaniklé vesničky Podviní.

